

Všeobecná deklarácia ľudských práv (**Charta ľudských práv**) bola prijatá na zasadnutí III. Valného zhromaždenia Organizácie spojených národov (OSN) vo forme rezolúcie číslo 217 (III) dňa 10. decembra 1948.

Článok 21 hovorí: **Každý má právo na rovnaký prístup k verejným službám vo svojej krajine.**

Základom vládnej moci nech je vôľa ľudu.

A predsa...

Bez servítky, bez pardonu...potkli sme sa o vrchol drzosti!

Nuž, ale prv ako začneme polemizovať nad prístupom „ťažko“ pracujúcich ľudí, ktorých sumarizujeme do jednotného odborného názvu, to jest „milé tety z úradu“, skúsme pozvoľne načrieť hlbšie do problematiky. Ak si dôkladne preštudujeme **Chartu ľudských práv** zistíme, že: *Máme právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.*

Máme právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života, obydlia a korešpondencie. (www.radaeuropy.sk)

O komplexnej ochrane osobných údajov radšej pomlčím...

Ak si však potrebujete vybaviť čosi na matrike v Tornali, všetky práva a privilégia považujte za dokonalý fau-pax a pozor, dôkladne sa poobzerajte, kto za Vami stojí. Totiž neraz sa mi stalo, že som si dobrovoľne nasilu musela vypočúť akým brutálnym spôsobom Janči báčiho skosila rakovina(d'akujem pekne, tri dni som nič nejedla), ako sa Jolika néni súdi o pozemky, ako si Aladár nárokuje na nové bývanie a aký bude "világoš", keď zas nič nevybavia.

Nestíham zdôrazňovať, že ľudia sme všelijakí a s prepáčením čo koho do toho, prečo ja opieram múry „zmodernizovanej“ matriky?! To Mestský úrad v Tornali nemá ani jednu voľnú kanceláriu, kde by sme mohli vstupovať po jednom? Kam sme sa to dostali??? Prečo som nútená riešiť svoje osobné problémy pred obecnstvom? Kde je tu zaručená intimita?

Stojíme v rade ako blázni na príjme a počúvame žvasty o tom, kto koho pochováva a kto rozmláti komu držku. Už mám toho plné zuby!

Tomu, čo sa nám snažia vysvetliť pracovníčky úradu vôbec nerozumieme vďaka izolačnému sklu, ktoré nás od seba delí a keď opúšťame „plac“ zisťujeme, že sme dokopy nič nevybavili, pretože to, čo nám kvázi podali ústnou formou sme si už stihli pred týždňom stiahnuť z internetu.

Ak sa stane, že dobehneme 20 minút pred ukončením pracovnej doby milých pracovníčok, vyčkáme si rad, vypočujeme si prostých z ľudu a bol by v tom čert, keby boli k nám na dôvažok milé...nie, neupozornia nás, aby sme nečakali zbytočne, lebo nás už nevybavia...to

predsa nezhrňa náplň ich neľahkej práce. Ale kričať...to môžu, až kým raz nezakopnú o človeka, ktorý sa obráti so svojou oficiálnou sťažnosťou cez právnik na vyššie inštitúcie. Ved' predsa uznajme, nezamestnaných je tu dosť a nikto z nás nie je nenahraditeľný!

Nuž, ale máme tu aj pracujúcich, ktorí nevedia skákať tak ako sa úradu zapáči. Alebo nepracuje väčšina z nás od 8.00 do 17.00???

Potrebujete si niečo narýchlo overiť v nestránkový deň? Čo ste? Trvalé bydlisko máte na druhom konci republiky? No a? Koho to zaujíma? Úplne vážne Vás pošlú kade ľahšie. Presne tak, máte pravdu, Vy ste vedeli len teraz docestovať a... chcelo by to len štipku ľudskosti, nuž ale...šaj-šaj-šaj-šalalíí, kávu si osladím...musíte predsa vedieť, že nestránkové dni nevymysleli len tak na parádu, každý má právo na aktívny oddych pri káve, aj teta z úradu! Môže Vás akurát tak hriať pri srdci, že ste v našom meste už iba hosťom...a my ostatní to tu ako-tak bez slov pretrpíme, nuž čo iné nám zostáva?

Mňa len tak napadlo, čo by sme robili keby mali v našom meste všetky inštitúcie (školy), prevádzky, obchody z piatich pracovných dní dva nestránkové?

Viete, kde robíme najväčšie prešľapy? Ja Vám to prezradím.

Prideme domov, šmaríme nevybavený fascikel do kúta, poriadne si poplačeme a potom sa pôjdeme osobe, ktorá sa dokonale postarala o náš preplakaný večer s úsmevom pokloniť. Píšem to preto, lebo som to dlhé roky robievala a po Vašich odozvách viem, že nie som ani zďaleka jediná. Neplačte! Nadáva sa tomu slovom POKORA. Tiež som verila, že sme všetci čestní, verila som, že všetci máme rovnaké svedomie. Skončila som ako vysokoškolsky vzdelaná upratovačka, ktorá riešila problémy iných, ktorú každý „ľutoval“. Namiesto toho, aby som z malej kajuty prestúpila na luxusnú loď, spadla som po uši do bahna a začala som sa topiť. Zistila som však, že čím viac sa budem metať, tým rýchlejšie sa unavím...až som sa naučila v bahne plávať a teraz Vám z duše píšem.

Tým, že sa sebavedomo zastanete samých seba ešte nevyvoláte vojnu! Pokiaľ ste Vy slušní, nemajú na Vás čo kričať a jednoducho si takéto správanie vyproste.

Na margo mojich tvrdení už len skromne dodávam, že so zmenou môjho priezviska mestský úrad problém nemal, horšie je to s vysokoškolskými titulmi, čo sa odzrkadľuje na úradných listoch typu: vypláť odvoz smetí, či budú voľby... doteraz ich dostávam bez príslušného titulu. No, nie som zaťažaná, či zaujatá voči sebe, ale odtiaľ-potiaľ. Ved' predsa aj súčasný primátor mesta je magister a niet úradného spisu, na ktorom by to nebolo patrične zdôraznené.

Ale poznáte ma, pôjdem si to doriešiť (síce už približne piaty krát, ale pôjdem!!!) áno...myslím, že budem kričať pre zmenu ja...a som nesmierne zvedavá, či sa to milým pracovníckam bude páčiť?! Alebo naopak to nefunguje???

Chcem sa ospravedlniť všetkým úradným pracovníkom, ktorí si svoju prácu vykonávajú čestne, zodpovedne a okrem empatie a asertivity sršia ľudským optimizmom, cenia si, že majú prácu, a sú si vedomí toho, že oni sú tu pre ľudí a nie naopak!

Ja ich poznám a môj článok sa ich netýka!

Ďakujem!!!

Vaša Dadka